

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΡΙΤΑ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 350.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΝΟΥΡΙΝ

Η ΝΥΧΤΑ ΠΟΥ ΦΩΤΙΣΕ ΤΗ ΜΕΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Νουρίν. Η νύχτα που φώτισε τη μέρα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Τζιρίτα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Μαρία Τζιρίτα, 2020
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: PeopleImages/Getty Images, PhotoGranary/Shutterstock, vikaYatskina/123rf
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2020, 15.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3374-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3375-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoίου Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΡΙΤΑ

ΝΟΥΡΪΝ

Η ΝΥΧΤΑ ΠΟΥ ΦΩΤΙΣΕ ΤΗ ΜΕΡΑ

*Αφιερωμένο σε όλα
τα σοκολατένια παιδάκια
που ζουν στη χώρα μας...*

Από μένα για εσάς

Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας το αγάπησα πολύ. Είχα χρόνια να το πάθω αυτό με κάποιο έργο μου, ίσως από τότε που έγραψα Το παιδί της αγάπης και την Ιόλη. Όλα τα θέματα που αφορούν παιδιά με συγκινούν και ξυπνούν στην καρδιά μου πολύ έντονα συναισθήματα. Υπάρχουν αληθινά γεγονότα σ' αυτή την ιστορία, απολύτως αληθινά, τα οποία μπλέκονται με τη μυθοπλασία. Δε θα σας αποκαλύψω τίποτα πριν φτάσετε στην τελευταία σελίδα, όπου εκεί σας υπόσχομαι θα τα μάθετε όλα.

Προς το παρόν θα σας ευχηθώ μόνο καλή ανάγνωση, με την ευχή οι ιστορίες των ηρώων μου να αγγίξουν και τις δικές σας ευαίσθητες χορδές και να γίνουν η αφορμή για το προσωπικό σας ταξίδι στην αυτογνωσία...

Μαρία Τζιρίτα

1

Η Λουκία δεν παρακολουθούσε πια τα λόγια του ιερέα. Η ματιά της είχε σταθεί στην τεράστια εικόνα του Αϊ-Γιώργη, που έστεκε περήφανος δίπλα στο άλογο του έχοντας μόλις σκοτώσει τον δράκο, με το δεξί του χέρι σηκωμένο ψηλά, σε μια κίνηση θριάμβου. Πίσω του μια γυναίκα που φαινόταν... πώς φαινόταν; Φοβισμένη; Σημείωσε στο μυαλό της να ρωτήσει τη μάνα της ποια να 'ταν η γυναίκα αυτή.

Ο ιερέας έψελνε το «Σημάδι της Ειρήνης» και οι καλεσμένοι τους ακολουθούσαν την τυπική χειραψία μεταξύ τους. Το βλέμμα της τώρα είχε κλέψει η συναρπαστική θέα του λιμανιού και του πελάγους που ξεδιπλωνόταν μέσα από το μικρό παράθυρο του ναού δίπλα της, κι ένιωσε την καρδιά της να βουλιάζει ακόμα πιο βαθιά στην ευτυχία. Πόσο υπέροχα μαγευτική ήταν η θέα από κει πάνω! Μα κι από τη βεράντα του νέου της σπιτικού τέτοια εικόνα θα αντίκριζε κάθε πρωί που θα ξυπνούσε δίπλα στον άντρα που στεκόταν πλάι της.

Γύρισε και τον κοίταξε. Ο Δομίνικος, αντίθετα από εκείνη, φαινόταν αφοσιωμένος στα λόγια του ιερέα που τελούσε την καθολική γαμήλια λειτουργία. Στο πρόσωπο

του διάβασε τη συγκίνηση, μα και τη λαχτάρα. Σίγουρα δεν έβλεπε την ώρα να μείνουν μονάχοι οι δυο τους στην κάμαρά τους και να την κάνει επιτέλους δική του. Στον έναν χρόνο του αρραβώνα τους της είχε δείξει ξεκάθαρα πόσο την αγαπούσε αλλά και πόσο την ποθούσε. Τα μάγουλά της βάφτηκαν κόκκινα στη σκέψη της ένωσής τους. Και η ίδια σίγουρα αδημονούσε για τη μαγική αυτή στιγμή, αλλά είχε και μια συστολή που της έκοβε τα πόδια.

Η Θεία Κοινωνία που της πρόσφερε ο ιερέας εκείνη την ώρα την ανάγκασε να ξαναγυρίσει στο παρόν. Μετάλαβε με ευλάβεια και συμμετείχε στην τελευταία προσευχή που έψαλαν όλοι μαζί μέσα στον καθολικό ναό, κάτω από τους εξαισίους ήχους του εκκλησιαστικού οργάνου, το οποίο είχε φέρει ο πεθερός της ειδικά για την περίπτωση τη μέρα εκείνη. Ο πατέρας του Δομίνικου, ο γνωστός Φραγκίσκος Δακρότσης, ήταν άλλωστε από τους πλουσιότερους και ισχυρότερους ανθρώπους της Σύρου. Η Λουκία σίγουρα δε θα μπορούσε να είχε καλύτερη τύχη από το να μπει σε αυτή την οικογένεια με δόξα και τιμή.

Όχι ότι η δική της οικογένεια ήταν κάποια παρακατιανή. Τουναντίον. Ο πατέρας της ήταν ναυτικός και την είχε προικίσει πλουσιοπάροχα. Απλώς δεν προερχόταν η ίδια από αρχοντικό τζάκι όπως εκείνο των Δακρότσηδων, με τη μεγάλη ιστορία, από την εποχή της ενετοκρατίας ακόμα. Αυτό όμως δεν εμπόδισε τον νεαρό Δομίνικο να την ερωτευτεί σφόδρα και να τη ζητήσει από τον πατέρα της. Οι δικοί του δεν είχαν καμιά αντίρρηση για την επιλογή της νύφης, μα ακόμα κι αν είχαν, οι κάμπουσες χρυσές λίρες που πρόσφερε ο συμπέθερος την ημέρα του λόγου είχαν κάμψει όλες τους τις αντιστάσεις.

Το ζευγάρι γιόρτασε τον γάμο του με τους πολυάριθμους καλεσμένους του στο αρχοντικό της οικογένειας του γαμπρού, ένα τμήμα του οποίου τους παραχωρήθηκε από τον πατέρα του Δομίνικου, αφού πρώτα ανακαινίστηκε πλήρως. Δε θα ήταν υπερβολή να πει κανείς πως το σπίτι αυτό έμοιαζε με παλάτι κι ήταν το πιο εντυπωσιακό κτίσμα στην Απάνω Χώρα του νησιού. Τα λευκά του μάρμαρα, σε συνδυασμό με την πέτρα, έδεναν άριστα με το γαλάζιο του ουρανού και της θάλασσας, που αντίκριζες από όλα τα μπροστινά παράθυρα. Οι δυο μεγαλόπρεπες κολόνες στην είσοδο του σπιτιού, φτιαγμένες από γρανίτη, προσέδιδαν ακόμα μεγαλύτερη πολυτέλεια στο αρχοντικό.

Η γιορτή έγινε στον τεράστιο κήπο στην πίσω αυλή, όπου στήθηκαν οι ροτόντες με τα χειροποίητα κεντητά τραπεζομάντιλα. Ήταν μέρος της προίκας της Λουκίας, φερμένα από κάποια χώρα της Ανατολής, στο τελευταίο ταξίδι του πατέρα της. Μαζί με αυτά ήρθαν και μεταξωτές κουρτίνες, πετσέτες από την καλύτερη ποιότητα βαμβακιού, σεντόνια ολομέταξα και κουβέρτες ολόμαλλες από μακρινές χώρες του κόσμου. Ο πεθερός της μπορεί να πρόσφερε το σπίτι, μα ο πατέρας της φρόντισε να το γεμίσει με σπάνια και πολύτιμα αντικείμενα, ακόμα και έπιπλα, που όμοιά τους δεν είχαν ξαναδεί οι Συριανοί.

«Είσαι ευτυχισμένη;» ακούστηκε η φωνή του αγαπημένου της και νόμιμου συζύγου της πλέον δίπλα στα μαλλιά της. Ακόμη φορούσε στο κεφάλι το στέμμα από φρέσκα λευκά άνθη, αλλά είχε αφαιρέσει το πέπλο για τη δεξίωση. Το κεντημένο στο χέρι νυφικό της θα το αποχωριζό-

ταν την ώρα που θα ξάπλωνε στο κρεβάτι. Ίσως ακόμα ούτε και τότε, αν ήταν στο χέρι της.

«Έαμε!» του απάντησε με ένα χαμόγελο που συναγωνιζόταν τη φωτεινότητα του νυφικού της. «Ναι, πολύ!» βιάστηκε να συμπληρώσει διορθώνοντας τον ιδιωματισμό που αυθόρμητα ήρθε στα χείλη της, αφού θυμήθηκε τα λόγια της μάνας της. Εκείνη την είχε προειδοποιήσει να μιλάει τη γλώσσα τους σωστά στο νέο της σπιτικό, κι ειδικά μπροστά στα πεθερικά της, αφού, όπως της έλεγε, τους συριανούς ιδιωματισμούς χρησιμοποιούσαν μόνο οι «χωριάτες» του νησιού. Μπορούσε όμως κάλλιστα να χρησιμοποιεί τις ιταλικές λέξεις που η ίδια της είχε δαδάει, για να δείχνει την αριστοκρατική της καταγωγή.

Ο Δομίνικος, που έστεκε πίσω της, άπλωσε τα χέρια του και την αγκάλιασε σφιχτά, τολμώντας να αφήσει ένα τρυφερό φιλή στον λαιμό της. Η κοπέλα ανατρίχιασε σύγκορμη κι ένιωσε και πάλι τα μάγουλά της να φλογίζονται. Είχαν φιληθεί κι άλλες φορές, και μάλιστα στα χείλη, αλλά τώρα ήταν διαφορετικά. Το μυαλό της κατακλύστηκε από εικόνες ερωτικού πάθους και το στομάχι της σφίχτηκε από την προσμονή. Σε λίγες ώρες θα ζούσε αυτό που τόσο καιρό περίμενε αλλά και φοβόταν ταυτόχρονα.

Αφού αποχαιρέτησαν και τους τελευταίους από τους καλεσμένους τους, ανάμεσα στους οποίους οι γονείς και τα αδελφια της Λουκίας, οι νεόνυμφοι αποσύρθηκαν στο δωμάτιό τους στον πάνω όροφο του αρχοντικού, το οποίο, για καλή τους τύχη, ήταν στην εκ διαμέτρου αντίθετη πλευρά από την κρεβατοκάμαρα των γονιών του Δομίνικου. Το βράδυ εκείνο η Λουκία έγινε γυναίκα στα χέρια του αγαπημένου της, και τις επόμενες νύχτες κάθε φό-

βος και ντροπή που ένιωθε πριν από τον γάμο τους εξαφανίστηκε μέσα σε ένα πέπλο τρυφερότητας και ηδονής που εκείνος έπλεξε περίτεχνα γύρω από την ένωσή τους.

Η αγάπη τους έγινε ακόμα πιο βαθιά τον επόμενο καιρό, αφού ο Δομίνικος ξέκλεβε όσο περισσότερο χρόνο μπορούσε από την οικογενειακή επιχείρηση που διατηρούσε ο πατέρας του για να τον ξοδεύει με τη νεαρή σύζυγό του. Την έπαιρνε και πήγαιναν εκδρομές, τόσο στο νησί τους όσο και στις υπόλοιπες Κυκλάδες, όπου η Λουκία ανακάλυπτε ομορφιές που δεν είχε ξαναδεί στα είκοσι χρόνια της ζωής της. Οι μέρες τους γέμιζαν από εικόνες, χρώματα κι αρώματα, ενώ οι νύχτες τους από έρωτα, αγκαλιές και φιλιά.

Όταν πίστευε πως τίποτα δε θα μπορούσε να την κάνει πιο ευτυχισμένη, ήρθε η ίδια η ζωή να τη διαψεύσει. Έντονες ζαλάδες και στομαχικές διαταραχές την οδήγησαν στον γιατρό της πόλης, ο οποίος, περιχαρής, της ανακοίνωσε την εγκυμοσύνη της. Ήταν ήδη στον δεύτερο μήνα, αλλά καθώς ο κύκλος της ήταν πάντα άστατος, ούτε που της είχε περάσει από το μυαλό αυτό το ενδεχόμενο στην τελευταία της καθυστέρηση. Η καρδιά της βούλιαξε στα στήθη της και δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια της. Άλλο ένα όνειρο ζωής θα γινόταν σύντομα πραγματικότητα.

Προτού γυρίσει στο σπίτι της, πέρασε από τον αγαπημένο της Σαν Τζώρτζη, όπως έλεγαν οι ντόπιοι την καθολική εκκλησία του Αγίου Γεωργίου, τον ναό όπου παντρεύτηκε, για να ευχαριστήσει τον Κύριο για την εύνοιά Του. Προσευχήθηκε με ευγνωμοσύνη και το μόνο που ζήτησε ήταν να γεννηθεί το παιδί της γερό. Πλημμυρισμένη από χαρά και συγκίνηση υποδέχτηκε το ίδιο μεσημέρι

τον Δομίνικο, κι όταν κάθισαν όλοι μαζί για φαγητό, παρουσία και των πεθερικών της, τους ανακοίνωσε το χαρμόσυνο νέο.

«Δε σας είπα τίποτα για να μη σας ανησυχήσω. Τις τελευταίες μέρες είχα κάτι περίεργες ζαλάδες κι ανακατωσούρες. Σήμερα πήγα στον γιατρό στην πόλη να με δει και μου είπε πως είναι για καλό. Είμαι δυο μηνών έγκυος!»

Ο Δομίνικος πετάχτηκε σαν ελατήριο και την έκλεισε στην αγκαλιά του, χωρίς να μπορεί να αρθρώσει ούτε μία λέξη από τη συγκίνηση, ενώ η πεθερά της κόντεψε να πέσει από την καρέκλα της από την έκπληξη. Ο πεθερός της χτύπησε τα χέρια του σε ένα θριαμβευτικό χειροκρότημα, λέγοντας μόνο «ελπίζω να είναι αγόρι», για να εισπράξει ένα θυμωμένο βλέμμα από τον γιο του. Η μητέρα του Δομίνικου σηκώθηκε με τη σειρά της κι αγκάλιασε τη νύφη της με ειλικρινή χαρά.

«Με το καλό, κόρη μου! Οι δικοί σου το ξέρουν;» τη ρώτησε.

Η Λουκία, γνωρίζοντας πόσο σημαντική ήταν για εκείνη η απάντησή της, παραδέχτηκε πως ακόμα δεν τους το είχε πει. Είχε βρει τον τρόπο η κοπέλα να κερδίσει τα πεθερικά της δείχνοντάς τους συνεχώς πως εκείνους πλέον θεωρούσε οικογένειά της, ακολουθώντας πρόθυμα όλους τους τυπικούς κανόνες που εκείνοι είχαν θέσει. Τους σεβόταν και τους υπάκουε, ακόμα κι όταν τα δικά τους πιστεύω και οι συνήθειές τους δεν ταυτιζόνταν με όσα η ίδια είχε μάθει στο πατρικό της. Ήταν μια από τις συμβουλές που της είχε δώσει η μητέρα της για τον έγγαμο βίο της.

Την επόμενη Κυριακή στήθηκε μεγάλο τραπέζι στο αρχοντικό, με καλεσμένο όλο το σόι, τόσο του γαμπρού όσο

και της νύφης, προκειμένου να γιορτάσουν τον ερχομό του διαδόχου. Τα πεθερικά της αναφέρονταν στο μωρό πάντα στο αρσενικό γένος, σαν να ήταν βέβαιοι πως θα ήταν αγόρι. Αυτό την άγχωνε τη Λουκία, αλλά όχι σε βαθμό που να της στερήσει τη χαρά που ένιωθε. Μόνο όταν ήταν οι δυο τους με τον άντρα της φρόντιζε να διώχνει τις ανασφάλειές της κουβεντιάζοντας μαζί του.

«Μην είσαι κουτή, αγαπούλα μου! Λογικό είναι να θέλουν αγόρι, το έχουν σαν παράδοση στην οικογένειά μας, μα τι σημασία έχει; Σάμπως, αν είναι κορίτσι, δε θα το αγαπούν το ίδιο; Σημασία έχει τι λέμε εμείς! Και για μένα να ξέρεις θα είναι ακριβώς ίδια η χαρά μου ό,τι παιδί κι αν έρθει στον κόσμο, αφού θα είναι το παιδί μας! Εξάλλου νέοι είμαστε ακόμα, θα κάνουμε πολλά παιδιά, και σίγουρα μέσα σε αυτά θα είναι κι ένα και δυο αγόρια!» την καθησύχαζε εκείνος κι ο ουρανός της ψυχής της γινόταν ξανά ανέφελος.

Την άνοιξη της επόμενης χρονιάς η Λουκία έφερε στον κόσμο ένα υγιέστατο και πανέμορφο κοριτσάκι, που φυσικά θα έπαιρνε το όνομα της πεθεράς της: Ανέζα. Ήταν ένα παλιό παραδοσιακό όνομα των καθολικών οικογενειών της Σύρου που χανόταν στα βάθη της Ιστορίας, από τότε που το νησί βρισκόταν υπό την ενετική και φραγκική κατοχή. Ήταν η ελληνική εκδοχή του ξενικού ονόματος Άγκνες.

Το μωρό είχε τα χρώματα της μητέρας του, λευκό δέρμα με καστανοκόκκινα μαλλιάκια και μάτια στο βαθύ πράσινο χρώμα του ζαφειριού. Ήταν τόσο χαριτωμένο, που κέρδισε αμέσως την αγάπη όλων στο σπίτι, κι ας είχε προδώσει τις προσδοκίες του παππού Δακρότση. Η πεθερά

της φυσικά δεν είχε κανένα πρόβλημα, αφού θα συνεχιζόταν το όνομά της.

Η μικρή Ανέζα μεγάλωνε σαν πριγκίπισσα, με τη μητέρα της να τη φροντίζει όλο το εικοσιτετράωρο και τον πατέρα της να της αφιερώνει όλο τον ελεύθερο χρόνο του. Δεν της έλειπαν ούτε στιγμή τα χάρδια και τα χατίρια από τους παππούδες, όπως δεν της έλειπαν και τα υλικά αγαθά βέβαια. Το κοριτσάκι είχε παιχνίδια που όμοιά τους δεν είχαν αντικρίσει άλλα παιδικά μάτια, κι αυτό βεβαίως το χρωστούσε στον άλλο παππού της, που της τα έφερνε από τα μακρινά του ταξίδια.

Η Λουκία προσπαθούσε να κρατά σφιχτά τα χαλινάρια, όπως της άρεσε να λέει, στη διαπαιδαγώγηση της κόρης της, προκειμένου το κορίτσι να μη γίνει κακομαθημένο. Καθόταν και της μιλούσε με τις ώρες, της διάβαζε βιβλία και φρόντισε έτσι ώστε το παιδί της να μη μεγαλώσει πιστεύοντας ότι όλος ο κόσμος ήταν όπως τον ζούσε η ίδια. Της διηγούνταν ιστορίες από άλλες χώρες, άλλους ανθρώπους, που δεν ήταν τόσο τυχεροί όσο η δική τους οικογένεια. Της μιλούσε για παιδάκια φτωχά, που κάπου μακριά πέθαιναν από την πείνα.

Η Ανέζα τα άκουγε όλα αυτά και τα ρουφούσε κατάβαθα στην ψυχή της. Η υπερβολική ευαισθησία της την οδηγούσε πολλές φορές σε κλάματα, όταν η μαμά της της έλεγε κάποια τέτοια λυπητερή ιστορία. Όταν μεγάλωσε περισσότερο, όλα τα παλιά της ρούχα και παιχνίδια ζητούσε από τους δικούς της να τα δώσουν σε φτωχά παιδάκια στο νησί. Οι γονείς της την καμάρωναν κι είχαν τη σιγουριά ότι κάτι σπουδαίο θα γινόταν η κόρη τους στο μέλλον, γιατί, εκτός από ευαίσθητη, ήταν και πανέξυπνη.

Ο αδελφός της ο Φραγκίσκος, που γεννήθηκε δυο χρόνια αργότερα, ήταν ένα εντελώς διαφορετικό παιδί. Παρόλο που κι εκείνος η Λουκία προσπάθησε να τον κρατά προσγειωμένο, το αγόρι, που μεγάλωνε κυρίως κάτω από την προστασία του συνονόματου παππού του, ο οποίος κυριολεκτικά τον λάτρευε, δεν έδειχνε καμιά ευαισθησία για τους αδύναμους κι επιδεικνυε έναν ιδιαίτερα σκληρό και αλαζονικό χαρακτήρα από μικρός. Η Ανέζα έδειχνε ιδιαίτερη αγάπη στα ζώα, ενώ εκείνος αδιαφορούσε για αυτά. Μεγαλώνοντας έπαιζε μόνο με παιδιά της δικής τους κοινωνικής τάξης, ενώ τα φτωχά παιδιά των λαϊκών τάξεων τα περιφρονούσε.

«Πόσο άνωθος* είσαι!» του είπε η αδελφή του με παράπονο στην ηλικία των μόλις έξι ετών. Ο Φραγκίσκος ήταν τεσσάρων τότε κι είχε μόλις αρπάξει ένα σπασμένο παιχνίδι από τα χέρια του τρίχρονου γιου της κυρίας που φρόντιζε το σπίτι τους.

«Δικό μου είναι!» απάντησε εκείνος με σκληρότητα αταίριαστη με την ηλικία του.

«Εγώ του το χάρισα όμως, γιατί δεν το ήθελες, το είχες πετάξει, θυμάσαι; Ποτέ δεν έπαιζες με αυτό το αυτοκινητάκι, επειδή είχε σπάσει και του έλειπε η μια ρόδα! Γιατί του το πήρες πίσω, τι να το κάνεις;» επέμεινε εκείνη με παράπονο.

«Ό,τι θέλω! Δικό μου είναι!» αντιγύρισε ο μικρός χωρίς να υποχωρήσει στο ελάχιστο το πείσμα του.

Εκείνη τη στιγμή βγήκε ο παππούς στον κήπο όπου βρίσκονταν τα παιδιά και η Ανέζα έτρεξε να του πει τι εί-

* Αναίσθητος.

χε συμβεί, προκειμένου να βρει έναν σύμμαχο στο πρόσωπό του. Όμως έπεσε έξω για ακόμα μια φορά. Ο ηλικιωμένος άντρας σήκωσε τον εγγονό του στα χέρια του και είπε με τη βαθιά του φωνή: «Δικό του είναι το παιχνίδι κι είναι δικαίωμά του να το κάνει ό,τι θέλει το παλικάρι μου!».

Θα ήταν περίπου δώδεκα χρόνων την ημέρα εκείνη που η οικιακή βοηθός έλειπε λόγω ασθένειας και η μητέρα της μπήκε στην κουζίνα να μαγειρέψει η ίδια για την οικογένεια. Πολύ το χάρηκε η Ανέζα το γεγονός αυτό, γιατί λάτρευε τη μαγειρική και περνούσε αρκετές από τις ελεύθερες ώρες της δίπλα στην κυρία Μερόπη, ξεσηκώνοντας τις νόστιμες συνταγές της. Η γιαγιά της θύμωνε όταν την έβρισκε εκεί μέσα με τα χέρια πασαλειμμένα με αλεύρια και βούτυρα και της υπενθύμιζε συνεχώς πως δεν ήταν δική της δουλειά να ανακατεύεται στην κουζίνα.

Όμως τότε ήταν διαφορετικά, γιατί ούτε δουλειά της μαμάς της ήταν η μαγειρική, αλλά αναγκάστηκε να την κάνει για να μη μείνουν νηστικοί. Έτσι η κοπέλα πήρε γεμάτη χαρά τη θέση δίπλα της για να τη βοηθήσει, παρόλο που η ίδια το αρνήθηκε σθεναρά από φόβο μήπως την επιπλήξει η πεθερά της.

«Έλα, βρε μανούλα, τι πειράζει να σε βοηθήσω; Δε θα πρέπει να μάθω κι εγώ να μαγειρεύω αργά ή γρήγορα; Εξάλλου μου αρέσει τόσο, δεν είναι καθόλου αγγαιρεία για μένα!» της είπε παρακαλετά με το αφοπλιστικό της χαμόγελο.

«Δε θα χρειαστεί, κοκόνα μου. Θα παντρευτείς κι εσύ κάποιον άρχοντα σαν τον πατέρα σου και θα σε έχει βασίλισσα! Θα έχεις τη μαγειρίσά σου γι' αυτές τις δουλειές,

όπως και για όλες τις άλλες, αρκεί βέβαια να μην αρρωσταίνει όπως η Μερόπη μας!» απάντησε εκείνη πλάθοντας τον κιμά για τα μπιφτέκια.

Η Ανέζα βούτηξε τα χέρια της στο μείγμα και πήρε να πλάθει κι η ίδια, προσπερνώντας τις αντιρρήσεις της Λουκίας.

«Εσύ όμως έμαθες από τη γιαγιά να μαγειρεύεις, και πολύ καλά μάλιστα!» της είπε η μικρή για να την κολακέψει, αν και δε θυμόταν να είχε φάει ποτέ κάτι από τα χερράκια της μαμάς της.

«Η δική μου οικογένεια δεν ήταν τόσο πλούσια τότε που ήμουν εγώ μικρή. Δεν ήμασταν βέβαια φτωχοί, τίποτα δε μας έλειπε, αλλά μαγείρισσα δεν είχαμε. Η μητέρα μου περνούσε πολύ καιρό μόνη στο σπίτι, επειδή ο παππούς σου ταξίδευε, κι αν δεν είχε και το νοικοκυριό να ασχοληθεί, θα είχε τρελαθεί η κακομοίρα! Άλλοι καιροί τότε, μη συγκρίνεις. Εσύ είσαι μια Δακρότση και η ζωή σου θα είναι άνετη και όμορφη».

«Κι εσένα, μαμά; Είναι η ζωή σου όμορφη;»

«Τι εννοείς; Φυσικά και είναι, τι ερώτηση είναι αυτή τώρα;» απόρησε η Λουκία και προς στιγμήν σταμάτησε αυτό που έκανε και κοίταξε την κόρη της στα μάτια.

«Θέλω να πω, άνετη είναι σίγουρα, αλλά όμορφη είναι; Δε βαριέσαι όλη μέρα στο σπίτι μην έχοντας τίποτα να κάνεις; Εντάξει, όταν ήμασταν μωρά, μας φρόντιζες και δεν είχες καθόλου χρόνο για σένα. Τώρα όμως; Πέρα από το να κυνηγάς τον Φραγκίσκο να διαβάσει, τι άλλο έχεις να κάνεις;» τη ρώτησε η Ανέζα θαρρετά.

«Πολλά πράγματα! Ξεχνάς τις φιλανθρωπικές εκδηλώσεις στις οποίες συμμετέχω, τα απογευματινά τσάγια με

τις κυρίες, το πλέξιμο, το κέντημα; Όποτε έχω κέφι, κατεβαίνω στην αγορά και διαλέγω όμορφα πράγματα για όλους μας, κι έπειτα είναι και οι βόλτες με τον πατέρα σου που πηγαίνουμε σχεδόν κάθε εβδομάδα. Λίγα είναι αυτά;» απάντησε η Λουκία τοποθετώντας τα μπιφτέκια στο ταψί μαζί με τις πατάτες.

«Όχι, δεν είναι λίγα, αλλά είναι αρκετά για να σε κάνουν ευτυχισμένη;» επέμεινε η κόρη της.

Η γυναίκα παράτησε το φαγητό, γύρισε προς το κορίτσι και ακούμπησε τα χέρια της στους ώμους της.

«Ανεζάκι μου, είμαι πολύ ευτυχισμένη! Έχω έναν υπέροχο σύζυγο, δυο όμορφα και καλά παιδιά κι ό,τι είχα ονειρευτεί από μικρή έγινε πραγματικότητα! Στ' αλήθεια δε θα μπορούσα να ζητήσω τίποτε άλλο από τον Θεό!» της είπε και τα μάτια της έδειχναν ότι εννοούσε κάθε λέξη.

Η κοπέλα χαμογέλασε και συνέχισε να τη βοηθά με το φαγητό χωρίς να πει τίποτε άλλο. Χαιρόταν φυσικά που η μαμά της ήταν πραγματικά ευτυχισμένη με τη ζωή της, αλλά η ίδια είχε άλλα σχέδια για το δικό της μέλλον. Της φαινόταν φοβερά πληκτική μια τέτοια καθημερινότητα, χωρίς τίποτα το δημιουργικό, χωρίς τίποτα το συναρπαστικό. Μπορεί να ήταν ακόμα μικρή, μα είχε καταλάβει καλά πως η δική της ψυχή δε θα γέμιζε με κοινωνικές εκδηλώσεις, βόλτες στα μαγαζιά και εξόδους σε εστιατόρια.

Αυτό που την ευχαριστούσε εκείνη ήταν να προσφέρει. Νοιαζόταν για τα φτωχά παιδιά, τα αδέσποτα ζώα, τους παραμελημένους ηλικιωμένους. Αυτοί οι άνθρωποι τραβούσαν το ενδιαφέρον της σαν μαγνήτης και γέμιζαν την καρδιά της ευτυχία όταν ήταν σε θέση να τους βοηθήσει. Μπορεί ο αδελφός της να την κορόιδευε και να τη

φώναζε Μητέρα Τερέζα, και καμιά φορά ο παππούς με τη γιαγιά να την κοιτούσαν με απαξίωση που ξόδευε τον χρόνο της έτσι όπως δεν ταίριαζε σε μια κοπέλα της δικής τους τάξης, μα την Ανέζα δεν την ενδιέφερε καθόλου.

Αργότερα στο τραπέζι απόλαυσαν όλοι το φαγητό κι έδωσαν τα συγχαρητήριά τους στη Λουκία. Εκτός από τα μπιφτέκια είχε φτιάξει και μια πολύ νόστιμη χορτόπιτα, πάντα με τη βοήθεια της κόρης της. Ο μικρός Φραγκίσκος δεν έχασε την ευκαιρία να την πειράξει, προτείνοντάς της να γίνει μαγείρισσα όταν θα τελειώσει το σχολείο. Οι παππούδες τους φυσικά έφριξαν με την ιδέα, ακόμα κι αν ειπώθηκε για αστείο.

«Η αδελφή σου θα καλοπαντρευτεί και θα γίνει αρχόντισσα!» είπε η γιαγιά καυστικά.

«Πριν από αυτό όμως θα σπουδάσω και θα γίνω δασκάλα! Ή γιατρός!» βιάστηκε να προσθέσει η άμεσα ενδιαφερόμενη.

«Γυναίκα γιατρός; Ήρθε ο κόσμος ανάποδα!» ξεφύσησε ο παππούς της.

«Δε σταματάτε να φάμε με ησυχία; Είναι πολύ νωρίς ακόμα για μια τέτοια κουβέντα!» παρενέβη ο Δομίνικος θέλοντας να επαναφέρει την τάξη.

«Δεν έχεις κανένα λόγο να σπουδάσεις, ούτε να εργαστείς. Άλλη είναι η θέση της γυναίκας», συνέχισε απτόητη η γιαγιά Ανέζα.

«Μητέρα, σας παρακαλώ! Θα αποφασίσει η ίδια τι θέλει να κάνει όταν έρθει η ώρα εκείνη. Είναι έξυπνη κι άριστη μαθήτρια. Αν θέλει να σπουδάσει, δε θα της σταθούμε εμπόδιο. Οι καιροί αλλάζουν, οι γυναίκες δεν είναι όπως κάποτε. Ακόμα κι αν δε χρειαστεί να εργαστεί πο-

τέ, όπως λέτε, δεν είναι κακό να μορφωθεί, έτσι δεν είναι;» είπε η Λουκία απευθυνόμενη στην πεθερά της, χρησιμοποιώντας την πιο γλυκιά φωνή της.

«Ναι, είδαμε και τις μορφωμένες πώς πρόκοψαν! Πήραν τα μυαλά τους αέρα και δεν ξέρουν πώς να κρατήσουν το σπίτι τους και τον άντρα τους! Τέλος πάντων, τρώτε τώρα, δεν είναι ώρα», απάντησε εκείνη κι έσκυψε στο πιάτο της.

Η μικρή Ανέζα έστειλε μια ματιά ευγνωμοσύνης προς τη μητέρα της κι εκείνη της έκλεισε το μάτι.

Όταν σηκώθηκαν όλοι και οι άντρες βγήκαν στη βεράντα για το καθιερωμένο τσιγάρο τους, οι γυναίκες άρχισαν να μαζεύουν το τραπέζι και να μεταφέρουν πιάτα και πιατέλες στην κουζίνα.

«Άφησέ τα να τα τακτοποιήσει η Μερόπη αύριο που θα έρθει. Ελπίζω να έρθει δηλαδή, διαφορετικά θα αναγκαστούμε να βρούμε άλλη γυναίκα σύντομα!» είπε η πεθερά της στη Λουκία παρατώντας τα άπλυτα στον νεροχύτη.

«Μπορώ να τα ξεθερμίσω εγώ, δε με πειράζει!» προθυμοποιήθηκε η Ανέζα και σήκωσε τα μανίκια της.

«Να τα ξεθερμίσεις; Τι λεξιλόγιο είναι αυτό, δεσποινίς μου; Αλλά αυτά κάνουν οι παρέες με τις παραδουλεύτρες! Να τα πλύνεις, θες να πεις, αλλά όχι, δε θα το επιτρέψω! Γύρνα στα διαβάσματά σου και μάθε να κρατάς τη θέση σου επιτέλους!» την επέπληξε η γιαγιά της αυστηρά, και τα μάτια της μικρής Ανέζας μετατράπηκαν σε δυο πράσινες λίμνες, προκαλώντας ένα δυσάρεστο σφίξιμο στο στομάχι της μητέρας της.

Είδε τον εαυτό της στους ξερότοπους της Αιθιοπίας, να τρέχει και να ψάχνει απελπισμένη τα μωρά της. Γύρω της υπήρχαν δεκάδες παιδάκια, μα εκείνη τα προσπερνούσε γυρεύοντας τα δικά της. Ξαφνικά τα είδε. Ήταν βέβαιη πως ήταν τα δικά της παιδιά, το ένιωσε τη στιγμή που τα αντίκρισε, και μια άγρια χαρά πλημμύρισε την καρδιά της. Έτρεξε κοντά τους να τα αγκαλιάσει, μα εκείνα απομακρύνονταν. Την έπιασε πανικός. Κάθισε απογοητευμένη στον κορμό ενός δέντρου κι άρχισε να κλαίει. Τότε το μεγαλύτερο κοριτσάκι τής μίλησε.

«Μην κλαις, μαμά, και μη στενοχωριέσαι. Υπάρχει εδώ ένα κοριτσάκι που σε περιμένει. Αυτό θα είναι το παιδί σου κι εσύ θα είσαι η μαμά του. Και θα είστε πολύ ευτυχισμένες και οι δυο. Η ζωή σου θα γεμίσει φως. Φως από τα μάτια της και την καρδιά της».

Ένα βιβλίο που μιλά για τη διαφορετικότητα, για την αδικία μα και για τη δύναμη της αγάπης. Ένα ταξίδι από τη Σύρο στην Αιθιοπία, γεμάτο δυνατό έρωτα, περιπέτεια, αγωνία και συγκίνηση. Η προσπάθεια δύο ανθρώπων να αποδείξουν πως η αγάπη μπορεί να νικήσει τα πάντα, ακόμα και τον κοινωνικό ρατσισμό. Άραγε θα τα καταφέρουν;

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΕ: 23726

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η